

Prohlídka pivovaru
v Lobči zavede návštěvníky
i do jeho sklepů.

Ochránci PAMÁTEK

Nedají se vyrobit, nelze je objednat. Památky vznikají až časem a na hodnotě získávají svým stářím. Nezáleží, zda je řeč o chalupě po babičce, nebo šlechtickém sídle, všechny zaslouží péči. To si uvědomil i Aleš Kozák a začal se angažovat...

Text HELENA POKORNÁ HLADÍKOVÁ

To ve chvíli, kdy působil jako úředník na pražském magistrátu a do jeho agendy spadaly právě obnovy podobných budov. „Čím víc jsem svět kulturního dědictví poznával, tím víc jsem cítil nespokojenost. Že v oboru chybí propojení mezi lidmi, že nejsou dost vidět příklady dobře zvládnuté praxe,“ vrací se Aleš Kozák do minulosti až k momentu, kdy ho nepřijali na vyhlédnuté místo ředitele obecně prospěšné společnosti. Neúspěch tam se stal začátkem úspěchu jinde...

POTŘEBNÝ PROSTOR

Příslušné zákony měl Aleš kvůli výběrovému řízení nastudované, de

facto mu tak nic nebránilo, aby založil vlastní obecně prospěšnou organizaci. Šel do toho a nazval ji Institut pro památky a kulturu, letos je tomu už šestnáct let. „Chtěl jsem, aby v Česku vznikl ucelený prostor, odkud bude možné čerpat fundované informace o obnově památek a kde se budou moct sdružovat lidé z rozdílných, leč souvisejících oborů. Od finančnictví až po stavebnictví, protože to vše se památek bezprostředně týká. Bez ohledu na to, zda jde o církevní, technický či jiný typ objektu. Všechny památky potřebují, a hlavně si zaslouží, adekvátní péči. A lidé, kteří se do jejich záchrany pustí, zase pomoc a konkrétní rady,“ vysvětluje své pohnutky

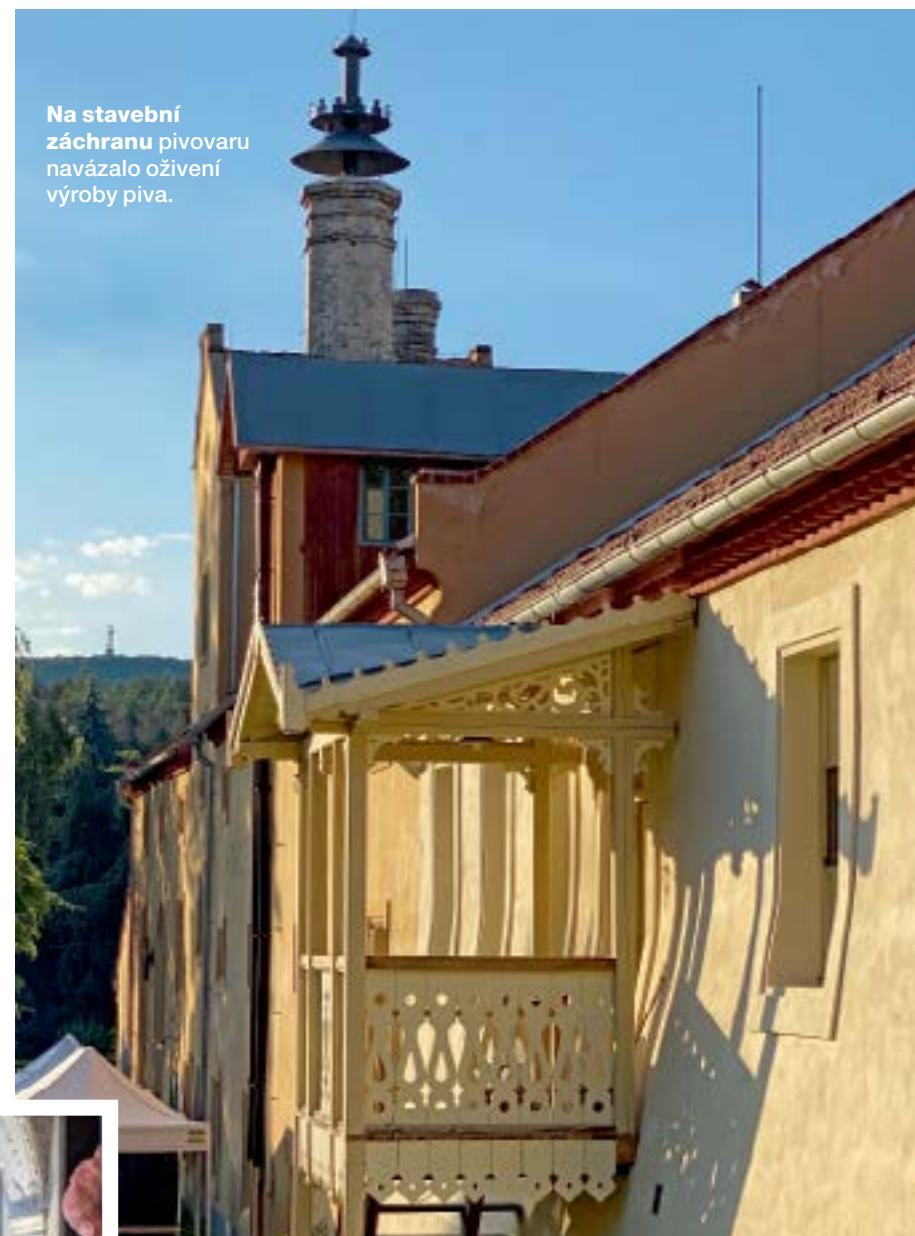
„Příspěvek k záchraně památek může každý, kdo se rozhodne nás podpořit, ať finančním darem, nebo spoluprací,“ uvádí Aleš Kozák, zakladatel projektu.

autor neziskové instituce, zároveň sám hrdý majitel staré chalupy.

TI, KDO JDOU PŘÍKLADEM

Stěžejní aktivita Alešovy organizace se jmenuje PROPAMÁTKY a zahrnuje internetový portál, vlastní časopis, konference, mediální servis pro města a obce... „Většinu pracovníků u nás tvoří handicapovaní lidé, což není běžné, ale nám se daří. Fungujeme jako dobrý sociální podnik,“ pochvaluje si Kozák a dodává, že je rád i za zlepšující se vztah veřejnosti k památkám. „Když porovnám české poměry s některými zahraničními, jsme na tom v péči o památky dost dobře.“ Příklady hodné následování? Podle Aleše třeba zachráněný pivovar v Lobči. Pivo se tam vařilo už v 16. století, výroba přežila časy zlaté, tak ty horší... až do zrušení v roce 1949. Následovalo chátrání objektu, jeho rozebrání na cihly a dřevo. Pivovar se pomalu stával pouhou vzpomínkou, nebýt manželů Prouzových. Obá povoláním architektky oslovila atmosféra technické památky v jedinečném venkovském prostředí. Stali se jejími majiteli, →

Na stavební
záchranu pivovaru
navázalo oživení
výroby piva.

Máme vybráno

Hodnocení obnov památek realizovaných jako veřejné sbírky bylo jednou z věcí, která Alešovi v daném odvětví chyběla: „Nikdo zpětně nehodnotil, co a jak se povedlo či nepovedlo. Proto jsme připravili soutěž, v níž se záchranné projekty mohou srovnávat. Součástí projektu Máme vybráno je i pravidelná konference a stejnojmenný bulletin.“

Ubytovat se v pivovaru lze právě v tom lobečském. V podkroví objektu vznikly před čtyřmi lety apartmány. Funguje tu i pivovarská kuchyně.

Foto: archiv Institutu pro památky a kulturu, o.p.s

DRUHÁ ŠANCE

a díky nim se začal psát nový příběh pivovaru. Plný dřiny a peripetií, ale odborníky několikrát prestižně oceněný. Pivovar dnes patří k nejcennějším ukázkám historických varen zlatého moku u nás. Štěstí měl i další projekt, který dává Aleš často za příklad – budova barokního kláštera paulánů a bývalé oblastní nemocnice v Nové Pace. Příběh záchrany tu dostal hned dvojí rozměr... V roce 1998 skočil stavař a podnikatel Josef Fučík šipku do poloprázdného bazénu. Diagnóza: ochrnutí na sedmdesát procentech těla. S tím se rodina nesmířila, objízďela rehabilitační zařízení a Josef se

dostal právě do novopacké nemocnice, tehdy ještě funkční. Tam se prvně znovu pohнул... Později s manželkou založili organizaci Život bez bariér, nemocnice v Nové Pace byla mezitím uzavřena a chátrala. Když to Fučíkovi zjistili, klášter koupili a pustili se do rekonstrukce. Procházka růžovým sadem se rozhodně nekonala... letos se však brány kláštera opět otevřely! Do opravené části se stěhují lidé z denního stacionáře Života bez bariér. „O takových příbězích by lidé měli slyšet, aby si uvědomili význam těch záchran,“ uzavírá optimista, pro něhož se památky staly životním posláním. ♡

Zvony opět zvoní!

Dřevěná zvonička z konce 19. století v obci Neprobylice také patří mezi zachráněné památky, leč drobné. Do krovu zatékalo, celkový stav byl špatný... Doslova za pět dvanáct se obci podařilo stavbu z vlastních zdrojů obnovit a zachránit.

V klášteře v Nové Pace se při rekonstrukci našly různé poklady. Některé jsou na místě i k vidění.

O zachování památek se někdo musí postarat, patřičná péče něco stojí... Pomozte i vy a staňte se zachránci! Více o možnostech pomoci na Darujme.cz/propamátky